

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqvet E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Documenta pro Resignatione perfecta, & perfectione

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

*Brevia sed utilissima Sanctorum documenta hunc
in locum rejecta habe & frueri.*

Cum anima quædam ab auctore lucis illuminata, propriam fragilitatem & miseriam, ignorantiam scilicet & propriam ad malum naturam recognosceret, aliquantulumque Dei magnitudinem, sapientiam, (inquam) potentiam, bonitatem, cæterasque ipsius præstantiæ partes suspiceret; vidit quàm dignum & necessarium esset, ut idem perfectè coleretur & sanctè. Dignum, quia cum Pater universorum & Dominus sit, omniaque ut suum ipsius nomen collaudent, & ad suam referantur gloriam; fecerit, congruum & æquum est, ut servus Dominum suum observans, ei serviat, & obsequio pateat. Necessarium, quia cum ipse Deus, rationale animal spiritu, & corpore compositum, hac conditione condiderit, ut, si voluntariè usque ad mortem fidelem sibi præstiterit servitutè, ad vitam perveniat sempiternam; aliter felicitatem illam omni bonorum aggregatione cumulatam consequi nequit: per paucos autem hoc adimplere, sicque per paucos salvari, quòd ferè omnes quærant quæ sua sunt, non quæ Dei. Vidit præterea breves dies hominis esse, incertam horam, punctumque; quòd id momentaneum promerendi tempus finiatur, in inferno verò nullam esse redemptionem, sed unumquemque in futura vita, immutabili & inevitabili sententiâ, præmia pœnæve, prout in hoc suo vivendi genere sit emeritus, justâ consequi retributione. Vidit etiam multos multa dicere, & diversimodè multifariamque prædicare ac loqui de virtutibus quibus Deus fidelis servitute colatur; rationalis autem creaturæ capacitatem modicam, intellectum hebetem, memoriam debilem, ut nequeat vel multa percipere, vel percepta fideliter continere, ac idcirco, licet multi studeant semper addiscere, quàm paucissimos tamen integritatis perfectionem attingere, Deo ut dignum & necessarium esset, deservire, sed ferè omnes curis anxios: mentis agitationibus fluctuantes, extremo semper in periculo degenerè. Videns igitur hæc omnia anima illa, spiritu coram Domino exurgens, ardenti desiderio, ac vehementi affectu, ab ipsius majestate efflagitavit, ut succinctè & brevibus præcepta aliqua tradere vellet, quibus vita nostra sanctè instrui ac perfici posset, quæque vi sententiarum, prædicationum veritatè & universas cõplecterentur scripturas, quorù observatione, & ipsa debitâ servitute coleretur, & ex hac brevi, mortali ac miserâ

*Dignus Deus
ut ei ser-
viatur.*

Necessariū.

*Vita incerta
& mors.*

*Quæris cõ-
pendium
viæ ad per-
fectionem
Ecco.*

vita, ad eam ad quam creauerat, felicitatē perueniremus. Deus itaque qui & sancta desideria inspirat, & eadem suscepta irrita non esse permittit, statim huic animæ in mentis excessu constitutæ affuit, hæc dicens: Dilecta mea placent mirum in modum huicemodi desideria tua, & adeo placent ut eis longè magis cupiam ipse satisfacere, quàm ipsa sibi cupiant satisfieri. Ingens namque meum optatum est, ea in vobis (volentibus vobis) beneficia conferre, quæ salutis vestræ utilia, cōmoda & necessaria sint, atque ideò tuum adimplere desiderium & te voti compotem efficere paratissimus sum. Quare attende & diligenter observa quæ tibi ipse ineffabilis & nunquam fallēs veritas dicturus sum, quoniam tuæ annuens petitioni breviter proponam, quid sit, quod summam perfectionem omnesque contineat virtutes, ac simul Scripturarum volumina, & multiplices complectatur prædicationes, ut si tuâ ibi faciem speculata fueris, & te ad illud composueris, ac seruandum formaueris, quidquid patet & latet in divinis sermonibus, adimpleretur sis, & sempiternâ latitiâ, & perpetuâ pace fruitura. Scias igitur serorum meorum salutem perfectionemque hoc uno constare, ut meam solius faciant voluntatem, atque eam summo semper studio adimplere nitatur, ut mihi uni obsequi, me unum observare, me unum attendere, omnibus vitæ suæ contendat momentis; quantoque diligentius in id incumbant, tanto perfectioni propius accedere, quoniam mihi qui sum summa perfectio, magis pressiusque adhærent, copulatur, junguntur. Vt autem planius hanc (licet ineffabilem) breuibus tamen traditam veritatem intelligas; respice in faciem Christi mei, in quo mihi benè complacui, Ipse namque exinanitus seruili formâ assumptâ, factusque in similitudinem carnis peccati est, ut vos cæcâ caligine obrutos, & à via veritatis avertos, suæ lucis splendore illuminans, ad rectum iter & verbo cōverteret & exemplo. Obediens fuit usque ad mortem, sic suâ perseveranti obedientiâ vos edocens, salutem vestram ex facienda solius voluntatis meæ stabili instituto pendere: nã si quis diligenti studio & consideratione, ipsius tum vitam, tum doctrinâ meditari velit, perspiciet procul dubio, mortalium integritatem perfectionemque in nullâ re alia cōstare, quàm in iugi, perpetua ac fideli meæ voluntatis observatione. quod idem dux vester toties attestando repetit. Ait enim, Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum, sed omnis qui fecerit voluntatem Patris mei. Et attende quòd non frustra repetit bis, Domine, Domine, quoniam, cum omnis transitoria cōditio ad duo universalia generare.

*Compendiū
perfectionis
quod sit.*

*Perfectio in
quo consistit.*

*Exemplum
Christi Iesu.*

*Resignatio
filii Dei.*

na reducatur, religiosum scilicet & seculare; significare vult neminem, cujuscumque conditionis sit, æternæ vitæ gloriam consecuturum licet omnem mihi extrinsecus honorem exhibeat, nisi meam fecerit voluntatem. Item alio loco: Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me Patris. Et iterum: Meus cibus est ut faciam voluntatem eius qui misit me. Item, Non mea voluntas sed tua fiat. Et, Sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Si vis ergo Salvatoris tui exemplum imitatura. meam facere voluntatem, quam constat esse bonum tuum, necesse est ut tuam omnibus in rebus prorsus cõtemnas facere voluntatem, illamque abneges & extinguas: quoniam quanto magis morieris in te, tanto magis vives in me; & quò purgatius ejicies quod tuum est, eò abundantius ipse reponat quod meum est. Postquam illa anima hæc veritatis saluberrima documenta percepit, tota lætabunda dixit: Pater & Deus meus, placent summopere, & plusquam explicare queam, quæ servulæ tuæ narrare dignatus es, & quàm magnas possum benignæ majestati tuæ gratias ago: quoniam quantum meâ rudi intelligentiâ consequi possum, non aliter est, quàm mihi per Salvatoris exemplum præclare ac lucidè demonstrasti. Cùm enim tu summum & omne bonum sis, non volens iniquitatem, sed justitiam tantùm & honestatem, quidquid faciendum est, perago, si tuam voluntatem adimpleo; & eam impleo, si meam propter te abnego, quam tu minimè violare vis; quoniam mihi idcirco liberam tradidisti, ut ego sponte eam tibi subigendo, & tuam solius facere semper intendendo gratior tibi fiam, & majora apud te mea sint merita. Volo igitur, ac vehemèter desidero id adimplere quod præcipis: sed non planè scio, quibus rebus tua contineatur voluntas, quòve tibi fideli obsequio mancipari queam: si arrogans non sum, & mea temeritas tuâ non abutitur lenitate, supplex obsecro, ut juxta petitionem meam, id quoque me paucis doceas. At Dominus, Si paucis & collectim scire desideras voluntatem meam, ut eam integrè valeas adimplere, hæc mea voluntas est, ut summè & semper ames me, sicut præcepto mandavi vobis, ut toto corde, totâ animâ, & omnibus viribus vestris diligatis me, hujusque præcepti observatione tua perfectio continetur: quoniam finis præcepti charitas est, & plenitudo legis est dilectio. Anima ad hæc: Teneo voluntatem tuam, & perfectionem meam, in summo tui amore collocatam esse, ipsaq; te (ut par est) summo amore ac vehemèntissimâ dilectione prosequi vellem; sed quonam pacto id efficere possim aut debeã, satis mihi comperitum non est. Quocirca orans expeto ut me hac quoq; in parte

Quæ sit voluntas Dei.

brevi.

*Quid sit
amare Deū.*

brevibus instruas. Tunc Deus. Audi igitur, & ad ea quæ dicā, totā mentis attentione inuigila. Si me perfectè amare vis, te tria hæc facere necesse est. Primò, ut voluntatem tuam ab omni amore affectuq; terreni & carnali prorsus amoveas, segreges, mundifices, ita ut in istā vitā nihil transitoriū, nihil caducum, nihil tēporale ames, nisi propter me, nec (quod magis & maximū est) ames me propter me, aut te propter te, aut proximum propter te, sed ames me propter me, te propter me, & proximum propter me. Quoniam divinus amor terreni affectus, aut alterius cuiusvis amoris consortium pati nō potest. Unde quantum eum terrenarum rerum contagione infeceris, tantum & in mei amore peccabis, & de tuā perfectione deperdes. Mentem quippe, ut munda & sancta sit, omnia quæ corpus sentit, fastidire necesse est. Effice igitur ne quidquam ex his quæ à bonitate mea vestros in usus profecta sunt, te à me amando impediāt, sed omnia adjuvent, accendant, inflamment. Quoniam vobis illa creando concessi, ut bonitatis meæ largitatem latiùs ex ipsis dignoscentes, me abundantiore quoque amore prosequeremini. Perstes igitur appetitu lumbisq; succincta, ac vigilantia custodiā te semper observans, terrenis concupiscentiis, quas undecumque tibi mortalis vitæ miseria, & corrupta suggerit natura, alacriter resiste, ut cum Propheta meo dicere possis: Qui perfecit pedes meos, id est, affectus, qui animæ pedes sunt; tamquam cervorum, ad fugiendum canes, id est, laqueos concupiscentiæ terrenarum rerum, super excelsa statuens me, id est, in contemplatione. Cum hoc primum impleveris, ad secundum, quod etiam altioris perfectionis est, pervenire poteris, ut omnes cogitationes, actus & opera tua dirigas ad meum solummodo honorem & gloriam, semperq; solius meæ laudis studiosissima, des operam, precibus, verbis & exemplis, & quomodo possis, ut non tu tantum sic, sed alii omnes tecum pariter, & eodem modo affecti sint, utq; universi me unum nōrint, ament, colant, hocq; mihi magis placet, quàm primum, quoniam magis implet voluntatem meam. Tertium, quod reliquum est, si assecuta fueris, tibi nihil deesse, teq; consummatam integritatem consecutam, scito. Illud autem hoc est, ut summo desiderio quæras, nitaris & studeas ad hanc pervenire mentis dispositionē, ut mihi ita conjuncta sis, tuāq; meā (quæ perfectissima est) ita similis sit conformisq; voluntas, ut nolis, non solum malum, sed & bonum quod ipse nolim; utq; eveniat quidquid velit, & undecumq; velit, in istius vitæ miseriā, sive spiritualibus, sive temporalibus in rebus, minimè frangatur pax tua, turbeturve
quies

*Intentio
pura.*

*Conformi-
tas cum vo-
luntate
divina.*

quies mentis tuæ; sed inconcussa fide semper teneas me Deum tuum omnipotentem magis amare te, quam tu te ipsam, meque; tui diligentissimam habere curam, & multo diligentiorē quam tu. Quāto magis si re mihi commiseris dederisque, tantō magis te adjuvans, tibi semper adero, & tu ipsa clariūs cognoscēs, ac uberiūs senties circa te dulcissimam charitatē meam.

Ad hanc autem perfectionem perveniri non potest nisi per stabilem, constantem ac absolutam propriæ voluntatis abnegationem: quam qui præstare negligit, simul hanc excellentissimam perfectionem negligit; qui verò libens præstat simul integerrimam voluntatem meam, integerrimè exequitur, mihi que summè placet, & me secum habet: quoniam mihi gratius ac jucundius nihil est, quam per gratiam vobiscum agere, & in vobis habitare, meaque sunt delicia cum filiis hominum esse, & ut volentes ipsi (nolo enim liberi jus arbitrii violare) à me in me, per gratiam, transformentur; ut sint unum mecum participatione perfectionis meæ, præcipueque pacis ac tranquillitatis meæ: Vt autem planius intelligas, quam ardenti desiderio cupiam vobiscum esse; utque magis accendaris ad subigendam mihi copulandamque meam voluntatem tuam, vide & altè mente considera, voluisse me, ut Unigenitus meus incarnaretur, utque mea divinitas majestatis dignitate seposita, vestræ copularetur humanitati, ut tanto amoris ac charitatis exemplo, tantà ineffabilis dilectionis demonstratione vos ad pariter conjungendam meam voluntatem vestram, unique mihi jugiter adhaerendum provocarem, allicerem, traherem. Voluisse præterea ut ille ipse dilectus filius meus tam horredam, immanem crudelemque crucis mortem subiret, ut suis tormentis vestrum peccatum tolleret. Peccatum, inquam, quod inter me & vos divisionem fecerat, & meam à vobis ita faciem averterat, ut nullo vos pacto possem respicere. Parasse insuper mensam maximi & parum agniti Sacramenti corporis ipsius & sanguinis, ut in cibum sumentes transformemini, muteminique in me, ac sicut panis & vinū quibus vescimini in substantiam mecum unum est, sub panis & vini specie, in substantiam spiritua-

*Abnegatio
sui necessa-
ria.*

*Cur verbum
sit incarna-
tum.*

*SS. Eucha-
ristia bona.*

tatem

tatem tuam, significasti Domine quòd si perfectè amavero te, nihil terrenum aut mortale, nec etiam meipsam amabo propter me; sed quidquid amabo, secundum te & propter te amabo. Dixisti ut summo semper studio tuam solius laudem, honorem & gloriã velim perquirere, simulque operam dare, ut alii quoque idem nitantur facere: & ut quæcumque adversa mihi in hac miserâ adveniãt vitã, ea compositã mète & æquo animo ac latenti tolerare contendam. Nunc quoniam hæc per propriæ voluntatis abnegationem efficienda sunt, doce, quãso, quonam pacto ad hanc pervenire abnegationem, ac tantam virtutem comparare & assequi queam: ut enim per tuã doctrinã lumen video, tantum in te vivo, quantum in me morior. Deus autem qui sancta nunquam frustratur desideria, sic intulit. Perfectã tu abnegatione tuum omne bonũ constare certum est, quoniam te tantum meã gratiã repleo, quantum te tuã voluntate evacuas: & perfectionem tuam efficit participatio divina bonitatis meæ per gratiam, sine quã humana creatura (quantum ad virtutem & dignitatem suam) nihil est. Ad hanc igitur si pervenire vis, tibi est in summã humilitate perstandũ, & ex verã atque intimã miserã & inopiã tuã cognitione id unum jugiter vehementerque affectandum, ut mihi soli pareas, meamque solius voluntatem observes. Quò autem id præstare queas, necesse est ut per mentis conceptum & animi existimationem tibi habitaculum circum undique concameratum ex solius meæ voluntatis materia construas, teque eo concludas & semper inhabites, ut quocumque eas nunquam egrediaris; quocumque prospicias, nunquam extrã aspicias, sed tuos mentis & corporis sensus mea semper circumster voluntas, nec quidquã aliud loquaris, cogites aut efficias, nisi quod mihi placet, & meæ esse voluntatis credas, sicque te quidquid agendum erit sanctus Spiritus edocebit. Aliã etiã viã ad propriæ voluntatis abnegationem perveniri potest, si adsunt qui te secundum me instruant regantque, his propriam subji- ciendo voluntatem, te totã ac tua omnia his committendo, his parendo, & eorum semper sequendo consilia, quoniã qui fideles & prudentes servos meos audit, me audit. Sed ad hæc volo ut certã fide, altã mète, ac frequenti cõsideratione mediteris me Deum tuum gloriosissimum, qui te ad beatitudinem perfruendam creavi, æternum esse, summum, omnipotentem, vobisque omnia quæ mihi placita sunt facere, nec esse qui vel tantillum meæ possit resistere voluntati, nec quidquã sine eadẽ voluntate meã vobis accidere, nihil proflus nisi me permittente provenire, ut per Prophetam vobis enuntiavi, non esse ma- lum in

*Abnegatio
implenda.*

*Conformi-
tas cum
voluntate
Dei quomo-
do acquiratur.*

*Alius mo-
dus abne-
gandi per
obediãtiã.*

*Nihil sit sine
voluntate
Dei & co-
gnitione.*

lum in civitate quod non ipse fecerim, id est, permiserim. Mediteris pariter me Deū tuum summā esse sapientiā, perfectissimā cognitionis & intelligentiā, omnia certā ratione videntis & acutissimē penetrantis, ut ad cælum, terram, mūdum totum & universā gubernanda, nullā possim ratione falli, nullo errore turbari. quōd si non ita esset, nec Deus essem, nec sapientissimus. Et ut tantillū percipias vim hujus summā sapientiā meā, scias de malo culpā & pœnā me longē majus bonum, quā sit malum, elicere. Tertio, velim consideres me eundem Deum tuum non minū summē bonum esse, & vi amoris benevolentiaēque & hac de causā non posse, non nisi quæ bona sunt, utilia & salubria tibi & aliis velle, non posse à me aliquid malum provenire, nihil odisse, & hominem ut meā bonitate creavi, ita per me semper inestimabili dilectioni proficere. His verō per firmā fidem mente ac meditatione collectis cognoscas tribulationes, tētationes, difficultates, honores, infirmitates, & adversa omnia ob nullā aliam causā, me gubernāre provenire, nisi utilitatis & salutis vestræ gratiā; ut per ea quæ videntur vobis mala à pravitate corrigamini, & ad virtutem, quā itur ad verum & summum bonum vobis incognitū perducamini. Cognoscas præterea hoc fidei lumine perlustrata, me Deum tuum magis posse, scire, velle bonum tuum quā tu, teq; id nec posse, nec scire, nec velle absque gratiā meā. Id igitur cum ita sit, danda tibi summo studio opera est, ut voluntatem tuam divinæ voluntati meæ prorsus subicias, quoniam sic placidā semper mēte quiesces, & me semper tecum habebis (factus est enim in pace locus meus) nec erit tibi scādalum peccati, hoc est offendiculum aliquod ad peccatum, nec per impatientiam, nec aliquo quovis modo: nam pax multa diligentibus nomen meum; & non est illis scādalum: tantum etenim amant legem meam, id est, meam voluntatem, meaque lex est quā cuncta reguntur, rātumque mihi per ipsam copulati sunt, & in ipsius delectantur observatione. ut eveniat quidquid velit, & undecumque velit, cujuscumque generis & æstimationis sit, nullā re præter quā culpā quā mihi fiat injuria perturbari queant. Prospiciunt namque claro & purgatissimo mentis oculo à me summo universi gubernatore, mirificā sapientiā, charitate & ordine cuncta administrante non nisi bona posse provenire, meque sibi ac rebus suis melius utiliusque prospicere quā ipsimet per se sciant, possint ac velint, sicque omnibus in rebus quæ eveniant, quasque sustineant (utut sint) me auctorem & non proximum firmo considerātes propositio, quadam invictā & inexpugnabili patientiā ita roborantur, ut non

*Deus omnia
ad salutem
ordinat.*

*Deus melius
nobis vult
quā nos
ipsi.*

*Pax res-
gnati.*

*Omnia Deo
bona tribuit
& mala ac-
cipit de ma-
nu ejus.*

ut non

ut non solum æquo animo, sed libenti ac gaudenti sustineant, degustantes in omnibus, siue intrinsicè siue extrinsicè accidant, meæ ineffabilis dulcedinem charitatis: quod est sentire de me in bonitate; in omnibus (inquam) tribulationibus difficultatibusque attendere, credere & læto animo gratoque meditari me disponere omnia suaviter, & ex profundo meæ dilectionis fonte cuncta provenire. Atque hujus ultimæ considerationis compositionisque sanctissimæ maximum bonum nil aliud corrumpit, impedit & perdit, quàm propria voluntas vestra & amor vestri, quæ si tollerentur à vobis, tolleretur & infernus vobis; tum ille qui maledictis æterno mentis & corporis tormento paratus est, tum ille quem in mortali vita multiplici agitatione animi ac vario curarum æstu, imò sustinetis errore. Igitur si vivere cupis, & in hoc labenti saculo per gratiam, & in stabili sempiternoque per gloriam fac moriariis, temetipsam abnegans & propriam voluntatem deponens. Beati enim mortui qui in Domino moriuntur, & beati pauperes spiritu, quoniam tales me vident in peregrinatione per mutuum amorem, visuri deinde in patriâ per gloriam & honorem. Amen.

*Propria
voluntatis
malitia,*

Docit.